KAMI NA NG CRUSH KO BY Rumphii

Softcopy Published: 10/26/2013

None of this property belongs to you. All the credits belongs to the owner.

Plagiarizing is a crime! No to plagiarizing!

Name, age, place and happenings are pure fiction! Any resemblance to the following are coincidental.

Copyright © 2013 by Rumphii. All rights reserved. STEALING IS A CRIME.

If you’re going to post MY story to other sites, please do acknowledge me as the author.

ENJOY READING! XOXO! DON’T FORGET TO SUPPORT MY STORIES ON WATTPAD!

FIRST STORY KO TO.

~*~

Hi guys! Ako nga pala si Rei. Babae po ako, baka sabihin niyong lalaki ako, kasi iyong name ko eh pang lalaki. They define me as maganda, mabait, matalino at mahinhin. Nagsimula ang story ko nung nakaramdam ako ng isang lihim na pagtingin sa isang lalaking ubod ng kulit. Siya si Renz, mabait, guwapo, matalino pero minsan tinotopak, palakaibigan, hindi katulad ng ibang lalaki na walang magawa na matino sa buhay. Pero sa kabila ng lahat na ito ay nagustuhan ko siya dahil sa siya ay makulit sa akin. Hindi ko nga alam kung bakit ako nagkagusto sa mokong na ito. Takot akong ilahad ang nararamdaman ko kay Renz baka kasi he didn't feel the same way, at baka masira lang ang friendship namin kung ipagpapatuloy ko ang gagawin ko. Kaya its better to hide this feelings para hindi na ako masaktan.

~*~*~
Rei's POV d[^_-]b
~*~*~

"Ma, alis na po ako" pagpapaalam ko kay mama.

Hindi po kami mayaman, hindi po kami katulad ng mga bida sa ibang story na mayayaman, na may magagarang gamit. Hindi rin naman kami mahirap. Kumbaga sa iba, nasa middle class kami.

"Sige anak. Sandali lang, may baon ka na ba?" tanong ni mama.

"Meron na po." maikli kung tugon.

"Sige po ma alis na po ako" at lumabas ako ng bahay. Nagsimula akong magreview ng mga maaaring lumabas sa quiz habang naglalakad ako.

"Compound is a combination of 2 or more elements . . . ." mga lessons na nere review ko. Busy ako sa mga oras na iyon ng biglang tinakpan niya ang aking mga mata ng kamay niya.

"Hulaan mo kung sino ito" :D

"Renz alam kung ikaw iyan kaya tigilan mo na ako." tinanggal naman niya ang kamay niya na nakatakip sa aking mga mata.

"Anong ginagawa mo? Nag mememorize?" tanong niya sa akin.

"Hindi ba halata?! Hay naku!" -_-

"Ah ganoon ba?! Pakopya na lang mamaya ha! Magkatabi rin naman tayo eh!" sarkastik niyang sagot. :D

Magkaklasi kami ni Renz, we belong sa tinatawag nilang "Science Class". Ibig sabihin daw nun ay matatalino ang mga estudyante doon. Pero hindi ko alam kung totoo nga ba iyon. Sobrang aga ng first subject namin, 6:40 palang eh umpisa na ang klasi namin kay Mrs. Garcia, Chemistry teacher namin at the same time, adviser din namin. 3rd year high school pa lang kami sa isang paaralan dito sa Cebu. Magkapit bahay lang kami ni Renz kaya sabay kaming pumapasok sa school, ang totoo hindi naman kami magkasabay pumasok, siya lang itong gustong sumabay sa akin. Pero hinahayaan ko na lang ito, nasanay na rin ako sa mga pinaggagawa niya araw araw at isa pa, nagtitake advantage na rin ako kasi kinikilig ako pag kasama ko siya. :D

"Okay class, quiz natin ngayon at iyong coverage natin is all about Elements, I hope nag-aral kayo kasi major quiz ito hindi katulad sa ibang quiz na nagdaan na puro minor lang."

Nakatuon ang atensyon ko sa mga instructions ni maam ng bigla akong tinawag ni Renz.

"Psst! Pakopya ha! Hindi kasi ako nag-aral. Nakakapagod kasi eh!"

"Bahala ka! Iyan kasi, sa sobrang haba ng oras para mag-aral eh hindi ginawa. Tamad kasi!"

Nasa ganoon kami ng pag-uusap ng bigla kaming tinawag ni maam.

"Renz! Rei! Why you are having a conversation when I giving you some instructions!" galit na sabi ni maam.

Biglang tumayo ang mokong at tumingin sa akin, kinindatan niya ako at ngumiti ng nakakaloko! ^_-

"Kasi po maam, ang ganda ni Rei. I cant help my self to stare at her. Napaka mesmerizing at attracrative niya po kasi eh."

At bigla naman nagreact ang mga kaklasi ko sa narinig nila. Nandiyan ang mag sasabing "Ayeih!", "Kiss!". Meron pang mga katabi na bigla nalang manghahampas ng kung ano-ano. Pero aaminin ko, sobrang kinilig talaga ako sa sinabi niyang iyon. Hindi ko talaga maiwasan ang sarili kong magblush sa aking narinig. Napayuko na lang ako dahil sa sobrang hiya.

"Dahil sa ginawa niyong dalawa, minus 10 iyong score niyo.!"

"Pero maam, wala naman po akong ginagawa. Si Renz po itong may kasalanan kaya siya lang dapat ang may deduction ng score!" >_<

"Wala ng pero pero! That is my decision and its final!"

Wala na akong nagawa pa kundi ang tumahimik na lang at hintayin ang paper ko. Tiningnan ko naman ng matulis si Renz na kasalukuyang nakatitig din sa akin na parang wala lang nangyari. Nangungusap ang kaniyang mga mata parang sinasabi na "Sorry na oh, hindi ko naman sinasadya eh". Kaya napawi rin ang galit ko sa kaniya, bigla na lang napalitan ang pagtitig ko sa kaniya ng masama. Bigla naman siyang ngumiti sa akin ng nakakaloko, parang nananadya to ah, pero hindi ko talaga maiwasan ang makilig sa ginawa niya.

Sa halos 30 minutos ng paganswer ko eh hindi ko pa nasasagutan lahat. Eh hindi naman talaga lahat na inaral ko ay lumabas sa exam eh. Malapit na ang oras, 10 minutes na lang at magche checking na kami ng papers. Tarantang taranta na ako sa oras na iyon ng bigla na naman akong tinawag ni Renz.

"Rei, tapos ka na ba? Ako tapos na, kanina pa. Hindi ako akalain na madali lang pala ang coverage ni maam. Alam kung hindi ka pa tapos, ahm. Gusto mo, turuan kita?!"

"Booom!" para akong pinasabugan sa mukha ng marinig ko ang mga sinabi niya. Nananadya ba talaga itong loko na ito?! Akalain mo, kanina lang sinabi niya sa akin na hindi siya nagaral at gusto pa niyang magpaturo at kumopya sa akin. Tapos ngayon, tapos na siya sa pagsagot at ang ikinagulat ko pa, ngayon pinakukopya niya ako at talagang inapakan niya ang PRIDE ko sa pagsabi niyang pakukopyahin niya ako!? Putapete naman ito oh!

Pero infairness, may point din siya. Sa mga oras na iyon, eh talagang mapapakapit ka sa patalim. Isa pa, mga 15 percent na lang ng question ang hindi ko pa nasasagutan kaya okey lang naman iyon.

Tiningnan ko siya ng masama sa kaniyang mga mata. Nagulat siya bigla sa inasta kung iyon.

"Sorry na oh. Hindi ko naman talaga sinasadya kanina eh. Alam ko na, pakukopyahin na lang kita bilang peace offering. Alam ko naman na galit ka eh. Isa pa, alam kung mas matalino ka sa akin, kaya kung wala kang tiwala sa akin hindi naman kita pipilitin eh. Ang sa akin lang naman, eh wala ka nang time mag solve pa, 5 minutes na lang ang time. Isa pa, gusto mo bang maglinis ng CR? Diba ikaw ang top achiever namin? Ikaw din." at binawi niya ang papel na ibinigay niya sa akin. Parang nadismaya siya.

Naawa naman ako sa inasta niyang iyon. Biruin mo, ginagawa niya lahat para magkabati kami. At talagang iniintindi niya ako, iniintindi niya ang reputasyon at pride ko. Kaya hinawakan ko ang kamay niya at kinuha iyong test paper niya.

"Ahm, sige na nga. Tutal, may kasalanan ka pa sa akin kaya gagawin ko na ang gusto mo. Pero sandali lang! Kung inaakala mo na ginawa ko ito kasi gipit na talaga ako, puwes! nagkakamali ka! Baka isipin mong hindi ako nag-aral eh!" masungit kung sagot sa kaniya.

Bigla naman napalitan ng isang masayang mukha na kanina'y parang namatayan sa lungkot. Nagpatuloy naman ako sa pagsagot ng mga question at natapos ko ito.

Talagang malaki ang pasasalamat ko kay Renz, dahil kung hindi niya ako pinacopy ng answer niya, eh talagang ako ang numero unong maglilinis ng CR.

Natapos din ang quiz at natapos din ako. Parang may guilt akong nararamdaman sa mga oras na iyon, hindi dahil sa kumopya ako sa kaniya kundi dahil sa ako ay nagsungit kahit malaki ang naitulong niya sa akin. Pero kailangan talaga na gawin ko iyon, para hindi na mahulog ang puso ko sa kaniya, at para hindi na ako masaktan pa.

Recess time na nang mga oras na iyon. Pinuntahan ko siya upang magsorry sa ginawa kung pagsusungit kanina. Plano ko siyang ilibri ng waffle eh, kasi yun ang favorite niyang kainin pagsnack time na. Hinanap ko siya kung saan saan. Kaya nagutom na ako at dumiretso na lang ako sa canteen. Grabeh! sobrang dami na ng tao doon kaya nahirapan talaga ako sa pagpila at paghanap ng mauupuan. Halos sampung minuto akong nakapila at nagpaikot-ikot para may maupuan lang ako, ng biglang:

"Rei!"

Pamilyar ang boses.

"Rei! Nandito ako sa likod mo!"

Tama nga ako! Ang loko na naman, ano na naman kaya ang gagawin niya sa akin. Pero may utang ako sa kaniya, sa pagpapakopya niya sa akin at ang pagsusungit ko sa kaniya kaya cool lang tayo.
Humarap ako sa kaniya ng may dalang nakakabighaning ngiti.

"Dali! Dito ka Rei, samahan mo kami!"

Biglang nagiba ang mood ko ng makita ko ang isang babae na katabi niya. Maganda ito, simple lang din, sa palagay ko mabait at makikita mo sa pananamit niya na galing sa kagalang galang na pamilya.

"Ahm, d-d-doon na lang ako sa ibang tables" pautal-utal kung sagot sa kaniya.

"Siya ba si Rei? Ang ganda pala niya! I think we will be bestfriends" at biglang tumayo iyong babae at nakipagbeso-beso sa akin. Pagkatapos kinuha niya ang tray kung saan nakalagay ang pagkain ko at nilagay sa table nila.

"Aba-aba, feeling close tong babae na ito ah!" sa isip ko.

Pinaupo niya ako sa tabi ni Renz.

"Ahm. Hi Rei! Im Hazel, nice meeting you!" at nakipagkamay siya sa akin.

"H-h-i?!" maikli kung sagot sa kaniya habang nagkakamayan kami.

"Alam mo, marami na akong alam sa iyo kahit hindi pa tayo nagme-meet personally. And now, we meet each other, accidentally. Renz told so much about you, and i find it interesting!" :D

"O-o-kay?!" at talagang kinilig ako sa sinabi niya na "Renz told so much about you". Pero hindi ako nagpahalata.

"Oh come on Rei! Wag ka nang mahiya sa akin. Alam mo, kung sino ang friends ni Renz, ay friends ko rin. Kaya automatic na friends na tayo!"

"Oh sya-sya, kumain na tayo at nagugutom na ako. Ah, Rei, sorry pala kanina ha. Hindi ko naman intension na mapahiya ka eh." biglang pagputol ni Renz sa conversation namin ni Hazel.

"A-a-ah!? Iyon ba? O-o-okay lang iyon. Kalimutan muna."

Tahimik kaming kumain ng snacks namin. Sobrang tahimik, walang imikan. Katabing tables lang namin ang nagdadala ng ingay sa amin.

"Ahm, Rei, Hazel, excuse me for a while. Mag si CR muna ako. Sandali lang talaga ako."

Ng makaalis si Renz, bigla naman nagsalita itong si Hazel.

"Ahm, crush mo si Renz noh?!"

Bigla naman akong nabilaukan sa sinabi ni Hazel sa akin. Ano to? Bulgaran ng lihim?!

"A-a-a wala." maikli kung tugon sa kaniya.

"Aminin mo na kasi, na mahal mo itong si Renz. Hindi ko naman sasabihin sa kaniya eh. Alam ko naman talaga eh, na may gusto ka sa kaniya. Halata kaya sa pagsasalita mo kanina, pautal-utal."

At parang sinapak ako sa narinig ko na halata daw ako kasi pautal-utal daw ako kung makasagot sa kaniya. Patay! Baka nakahalata si Renz na may gusto ako sa kaniya.

"Ahm, ang totoo kasi"

"Anong totoo? Na may gusto ka sa bf ko?! I mean bestfriend ko?!"

"Ahm, sikreto lang natin to ha!? Oo, crush ko siya. Wag mung sasabihin sa kaniya ha, baka mapahiya ako."

"Yess! Sabi ko na nga ba eh. Ang lakas talaga ng animal sense ko. Galing galing mo talaga Hazel! Ikaw na!"

~*~*~
Renz's POV <(-_-)>
~*~*~

"Paano ko ba sasabihin kay Rei ang feelings ko para sa kaniya. Natatakot ako, baka hindi niya ako gusto. Hindi rin naman siya nagpapakita ng motibo na gusto niya ako."

Hindi talaga ako mapalagay sa CR sa mga oras na iyon. Hindi ko alam ang gagawin ko, kung sasabihin ko ba sa kaniya o kaya kimkimin ko na lang ito ng panghabang buhay. Dalawang araw na lang ako dito sa Cebu at babalik na rin ako ng Maynila upang doon na ulit mag-aral. Kaya kailangan kung masabi sa kaniya ang totoo na mahal ko siya.

Lumabas na lang ako ng banyo upang puntahan sila. Nakita kung masaya silang nagkukwentuhan at parang matagal na silang magkakilala.

"Aahahah. Alam mo si Renz, hindi iyan kumakain ng street foods. Kasi noong bata pa iyan, nagkasakit daw siya dahil sa kumain siya ng street foods. Ikinuwento sa akin ng mommy niya. Nakakatawa nga eh. Sarap kaya ng mga street foods. Sa palagay ko, siya lang ang nag-iisang tao sa mundo na hindi kumakain ng street food."

Dinig na dinig ko ang pagkakasabi ni Hazel kay Rei na ako ay hindi kumakain ng street foods. Parang nahiya naman ako dun. Kasi parang ang arte ko, nakakabawas ng pogi points lalo na kay Rei.

"Aheem!" bigla kung pagputol sa conversation nila.

"Ah! Nandito ka na pala. Renz, we are having so much fun here. Nakakatawa pala itong si Rei. Isa pa, we have shared some secrets. Diba Rei?!"

Tiningnan ko si Rei.

"Ah eh ah oo. Nag share kami. Diba Hazel?!"

Tiningnan ko naman si Hazel, nakatingin din siya sa akin. Maybinubulong bulong na hindi ko maintindihan.

"Ah, Renz, Hazel, mauna na ako. Gagawa pa kasi ako ng assignments. Salamat pala sa time ninyong dalawa. Sana hindi ako nakaabala."

Aalis na sana si Rei, ng biglang pinigilan siya ni Hazel.

"Ahm Rei! Bumalik ka nga dito. Maysasabihin daw si Renz sa iyo."

Parang sinapak naman ako sa narinig kung iyon. Ano ba ang pinaplano ng babaeng to. Bestfriend ko ba siya? Dapat naiintindihan niya ako kasi bestfriend ko siya. Lalo na't alam niya na may gusto ako kay Rei!

"Ah oo. Ahm."

Ano ba dapat ang sasabihin ko. Bigla naman akong siniko ni Hazel sa tagiliran. Tiningnan ko siya ng matulis. Sakit kaya.

"Ah. Ihahatid ka daw niya sa inyo. Kung puwede daw."

Tiningnan ko si Rei sa mata. Patay! Nakatingin siya sa akin.

"Ah oo. Iyon ba?! Ah oo, iyon nga. Ihahatid kita. S-s-sa inyo." patay, ano ba ang nangyayari sa iyo Renz!

"Ah, iyon lang ba?! Sige, sabay na tayo."

"Ahm. Guys, mauna na ako. Pupunta pa kasi ako sa library eh. Sige bye! Ahm Rei, mag-ingat ka sa bf kung iyan. Nangangagat iyan, lalo na sa mga magagandang kagaya natin."

Tinitigan ko si Hazel ng masama pero sinuklian niya ako ng isang nangungutyang ngiti.

"Sige Hazel. Mauna na kami ni Renz. Nice meeting you again." pagpapaalam ni Rei.

At iyon nga ang ginawa ko. Hinatid ko siya sa bahay nila. Walang kaming imikan. Hanggang nakarating kami sa bahay nila. Nanghihinayang ako kasi sa laki ng oras na puwede akong magtapat sa kaniya eh hindi ko nagawa. Kaya ng nakarating kami sa bahay, eh naglakas loob akong sabihin sa kaniya ang totoo. Papasok na sana siya sa bahay ng bigla ko siyang pinigilan.

"Ahh, Rei. Ahm, may sasabihin ako sa iyo."

Napahinto siya at tumingin sa akin. Ohwww! Ang ganda talaga niya. Kaya hindi ako nakapag concentrate nung tinitigan niya ako.

"A-a-ano iyon?!"

"Eh kasi. Ahmm. Ma-aa. Ma-aa." Shit! Ano ba Renz, mag-ayos ka nga!

"Eh kasi ano?!"

"Eh kasi. Ma-aa-h. Ma-aa."

"Ano ba iyon Renz!?"

"Ma-aaha. Ma-aah-hamog. Ah. Oo. Mahamog na sa labas. Baka magkasakit ka. Pu-pumasok ka na Rei." putapete naman ito oh. Hindi ko kayang sabihin sa kaniya.

"Ah. Ganoon ba?! S-s-sige, papasok na ako."

"Si-sige, pumasok ka na."

Nadismaya naman ako sa ginawa kung iyon. Akalain mo, malapit ko nang masabi kay Rei ang nararamdaman ko. Pero naunahan pa rin ako ng kaba at takot.

Aalis na sana ako ng biglang tinawag niya ako.

"Renz!"

Patay! Iyong dibdib ko, bumibilis ang tibok ng dibdib ko. Hindi ako makahinga. Dahan dahan, lumingon ako sa kaniya ng may kasamang nakakabighaning ngiti. Pero ewan ko kung nabighani nga ba siya. Feeling ko lang iyon.

"A-aa-ano iyon Rei!?"

"Pasok ka muna sa bahay. Mag snack ka muna, ipapakilala rin kita kay mama. Matagal na kasi niyang gusto na makilala ka."

Tumakbo siya papalapit sa kinarorounan ko. Para naman akong napako sa kintatayuan ko dahil sa narinig ko. Bakit niya ako ipapakilala sa mama niya? Baka kasi sabihin niya na magkasintahan kami. O baka naman sabihin niyang gusto niyang ikasal na kami. Nakuu! Excited na ako.

"Ahm. Ma. Si Renz po. Iyong kapitbahay natin na kaklasi ko."

"Ahh! Iyong gwapong bata na palagi mong kasama sa pagpasok sa eskwelahan?! Iyong crush mo?"

Parang nasabugan ako ng bomba sa aking mukha noong narinig ko ang sinabi ng mama niya na crush ako ni Rei. Para akong nasa langit sa narinig kung iyon. Ng biglang,

"Hindi ah! Hindi si Renz iyon."

Bigla naman akong nadismaya sa sinabi niya. Kung kanina ay parang nasa langit ako sa narinig ko. Ngayon naman para akong isang anghel na nahulog sa lupa mula sa langit.

"Oh sya sya. Pumunta muna kayo sa kwarto mo at ipaghahanda ko kayo ng snack niyo."

"Sige po. Ma, gusto ko noodles. Tig-iisang bowl kami ni Renz."

"Sige sige"

At iyon nga, pumunta kami sa kwarto niya. Dumiretso ako sa table kung saan siya nag-aaral siya naman sa higaan niya. Ayoko kayang makitabi sa kaniya sa higaan niya, baka may magawa lang akong hindi niya ikagugusto eh. Kaya mas mabuting sa table na lang ako. Wala kaming imikan sa oras na iyon.

3 minutong katahimikan. Wala paring imikan.

Umabot sa 5 minutong katahimikan. Wala paring imikan.

Hanggang sa 7 minutong katahimikan. Wala paring imikan.

Ng biglang tinawag siya ng mama niya.

"Renz, ahm. Diyan ka lang muna ha. Tutulungan ko muna sa baba si mama."

"Ah. Okay lang. Sige, puntahan muna mama mo."

Nang umalis siya. Naisip kung gumawa ng sulat, doon ko isusulat ang nararamdaman ko sa kaniya kasi hindi ko masabi sa kaniya ang feelings ko.

Dear Rei,

Ahm, Rei, sorry pala kung minsan napapasama ka kapag kasama ako. Hindi ko naman sinasadya iyon eh. Iyon lang kasi ang kaya kung gawin sa iyo, ang magpapansin, ang awayin kita, ang kulitin, ang asarin. Pero hindi ko naman entensyon na mapasama ka, pero iyon lang kasi ang alam kung paraan upang mapansin mo ako. Alam kung perpekto kang tao, kaya hindi ko alam kung paano ko makukuha ang atensyon mo. Kaya ginawa ko ang mga bagay na hindi mo magugustuhan para mapansin lang ako. Maraming salamat pala sa lahat na ginawa mo sa akin, ang lahat lahat. Lalo na nang nagsimulang mahulog ang loob ko sa iyo. Takot akong sabihin sa iyo ang nararamdaman ko, kung kayat kinimkim ko na lang ito. Alam kung hindi mo ako gusto, kaya hindi na ako aasa pa.

Rei, sana nabasa mo ito sa takdang panahon, hindi pala ako papasok bukas kasi ayaw kung makita kita. Ayaw kung masilayan pa kita, dahil hindi na kita makikita pa. Ayaw kung ma miss ang lahat lahat na may kaugnayan sa ating dalawa. Simula ngayon, tuturuan ko nang kalimutan ang nagiisang minahal ko ng ganito sa buong buhay ko. Kung mabasa mo ito, bukas, Puntahan mo ako sa park, sa may malaking puno ng niyog, mga alas tres ng hapon. Nandoon pa ako noon.

Bukas na kasi iyong flight ko papuntang Maynila, mga alas kwatro. Hihintayin kita doon.

Nagmamahal,
Renz

Natapos ko rin sa wakas itong sulat, ng biglang may kumatok. Kaya dali-dali ko itong nilagay sa bag ni Rei.

"Sige po, pasok po kayo. Bukas po ang pinto."

At bumukas naman ang pinto. Pumasok ang mama ni Rei na may dalang noodles.

"Nasaan po si Rei?"

"Nasa kusina pa, gumagawa ng iced tea. Hintayin mo lang siya dito ha. Sandali lang at ilalatag ko lang muna ang pagkain sa may mesa."

"Sige po"

Patay, iyong sulat.

"Sige bababa na ako. Kainin mo na ang pagkain habang mainit pa."

"Sige po."

At lumabas na nga ang mama ni Rei. Kasabay ng paglabas niya ay ang pagpasok ni Rei.

"Renz, kain na."

"Sige. Sabay tayo."

Habang kumakain kami. Ganoon pa rin, walang imikan. Para kaming mga strangers. Kaya binilisan ko ang pagkain ko para makauwi na ako, at para hindi kami feeling awkward. Sa pagmamadali ko, tuloy nabilaukan ako.

"Bulk! BLOK!"

Waaah!! Nakakahiya tuloy kay Rei. Bawas pogi points na naman ako tuloy.

"Oi! Okey ka lang?! Sandali lang, kukunin ko iced tea mo. "

Sobrang hiya talaga ang nararamdaman ko sa mga oras na iyon. Medyo natatawa pa si Rei sa akin eh. Hindi ko tuloy ma-imagine ang sarili ko habang nasa ganoong sitwasyon. Putsaa!!!!

"Ito oh! Uminom ka lang muna. Dahan-dahan kasi sa pagkain. Iyan tuloy napala mo! Nyahahaah!"

Arghh! Sakit talaga sa feeling pagtinawanan ka ng pinakamamahal mo. Para kang malulusaw sa kahihiyan. Kailangan ko na talagang umalis, sobrang kahihiyan na talaga ang nararamdaman ko.

"Ah. Rei. Uuwi na ako, tinawagan ako ni mama kanina. Sabi niya pauwiin na daw ako kasi magpapatulong siya sa pagdala ng mga pinamili niya sa supermarket. Salamat pala sa pagkain."

"Tapusin mo muna ito oh. Malapit ng maubos. Sayang naman."

"Pasensya na talaga Rei. Kanina pa kasi tawag ng tawag si mama eh. Pasensya na talaga."

"S-s-sige, sa uulitin. By the way, ahm, puwedeng sabay tayo bukas?! Kung okay lang sayo, hindi naman kita pinipilit eh."

Bigla na namang tumibok ng pagkabilis bilis ang puso ko sa hindi maipalawanag na dahilan.

"Ah-h, eh-h. S-s-sige ba. A-a-anong oras?"

"Ahm, ganoon din. 6:00 am, maghihintay ako sa iyo sa gate. Okay lang ba?!"

"S-s-sige. Walang problema. Sige, mauna na ako. Baka naghihintay na sa akin si mama."

"Sige!"

Rei's POV

Ano kaya ang nangyari sa mokong iyon. Nag-walkout ba naman, agad-agad.

"Rei! Bumaba ka muna dito. Maghugas ka ng pinggan. Tutal, may kasintahan ka na naman, kaya kailangan mong matuto sa mga gawaing bahay!"

Ano bayaan!? :3

Ano kaya ang relation ng gawaing bahay sa pagiging magkasintahan namin ni Renz!

Nyaaa! Hindi pala, wala pang "kami" na matatawag, eh talagang hindi pa kami.

"Sige po ma! Bababa na po! Saglit lang!"

Hay naku! Hindi ko talaga maintindihan itong si mama. Noong una, hindi niya ako pinapayagan na mag boyfriend. Tapos ngayon, sasabihin niyang mag boyfriend kami ni Renz. Pero akay lang naman, atleast nalaman kong botong boto si inay kay Renz.

Natapos ko rin ang paghuhugas ko, pagkatapos kong maghugas eh dumiretso ako sa banyo upang mag half bath. Pagkatapos naman noon ay umakyat na ako sa taas at natulog na. Nakakapagod ng mag-aral, kaya bukas na lang ako magre-review. Wala naman kaming exam bukas eh.

Maaga akong gumising kasi may susundo sa akin. Si Renz, kaya maaga akong gumising para hindi naman nakakahiya. Talagang pinaghandaan ko pa ang araw na ito, bukod sa susunduin ako ni Renz "officially" eh ako na ang magcoconfess sa feeling ko para sa kaniya. Sinout ko ang pinakapaborito kong uniform na minsan ko lang ginagamit. Naglagay din ako ng accessories sa buhok ko katulad

ng ribbon. Ninakaw ko pa nga iyong perfume ni mama eh, kasi ang bango talaga noon sobra. Mas mabango pa sa mga perfume ko.

Naghintay ako sa kaniya eksaktong 6:00 ng umaga. Pero wala pa siya.

Hanggang sa umabot ng 6:30 ng umaga. Wala pa rin siya.

Naninibago talaga ako kasi kapag ganitong oras eh nandito na dapat siya kasi magsasabay kaming pumasok sa school. O di naman kaya eh mang gogoodtime na siya, mangaasar, mangungulit.

Pero wala talaga akong nakitang Renz, kahit anino man lang ay wala rin. Dumiretso na lang ako sa school kasi kung maghintay pa ako sa kaniya eh malalate na ako sa first subject namin.

Matamlay akong nakarating sa school. Akalain mo, namimiss ko rin pala ang pangungulit at pang-aasar niya.

Hindi ako makafocus sa pakikinig sa mga lessons ng mga teachers. Ang atensyon ko lang kasi ay nakatuon kay Renz. Bakit kaya wala pa siya hanggang ngayon?!

Hanggang sa natapos ang klasi namin mga 3:30 iyon ng hapon. Umuwi agad ako sa bahay.

Patay!? Ni lock na naman ni mama iyong bahay. Nasa trabaho pa kasi siya kaya nilolock niya iyon kasi may susi naman ako. Tama! May susi nga ako. Baka nasa bag lang iyon.

Kinapa-kapa ko iyon ng may makapa akong sobre. Kinuha ko iyon at mukhang sulat ang nasa loob ng sobre. Binuksan ko ito. Nakuu! Sulat galing kay Renz.

Dear Rei,

Ahm, Rei, sorry pala kung minsan napapasama ka kapag kasama ako. Hindi ko naman sinasadya iyon eh. Iyon lang kasi ang kaya kung gawin sa iyo, ang magpapansin, ang awayin kita, ang kulitin, ang asarin. Pero hindi ko naman entensyon na mapasama ka, pero iyon lang kasi ang alam kung paraan upang mapansin mo ako. Alam kung perpekto kang tao, kaya hindi ko alam kung paano ko makukuha ang atensyon mo. Kaya ginawa ko ang mga bagay na hindi mo magugustuhan para mapansin lang ako. Maraming salamat pala sa lahat na ginawa mo sa akin, ang lahat lahat. Lalo na nang nagsimulang mahulog ang loob ko sa iyo. Takot akong sabihin sa iyo ang nararamdaman ko, kung kayat kinimkim ko na lang ito. Alam kung hindi mo ako gusto, kaya hindi na ako aasa pa.

Rei, sana nabasa mo ito sa takdang panahon, hindi pala ako papasok bukas kasi ayaw kung makita kita. Ayaw kung masilayan pa kita, dahil hindi na kita makikita pa. Ayaw kung ma miss ang lahat lahat na may kaugnayan sa ating dalawa. Simula ngayon, tuturuan ko nang kalimutan ang nagiisang minahal ko ng ganito sa buong buhay ko. Kung mabasa mo ito, bukas, Puntahan mo ako sa park, sa may malaking puno ng niyog, mga alas tres ng hapon. Nandoon pa ako noon. Bukas na kasi iyong flight ko papuntang Maynila, mga alas kwatro. Hihintayin kita doon.

Nagmamahal,
Renz

Bigla kong nabitiwan ang sulat at ang bag ko, hindi ko maiwasang maiyak sa aking nabasa. Kaya, dali-dali akong pumunta sa park at sa malaking puno na iyon.

Halos sampung minuto akong nagtatakbo at nakarating din ako sa park. Hinanap ko iyong puno na pinagsasabi niya. Nagbabaka sakali akong nandoon pa siya. Sa halos limang minuto kong paghahanap ay nakita ko rin. Para akong isang sira ulo dahil sa pag-iiyak ko habang tumatakbo. Agad-agad kong pinuntahan ang puno at nabigo ako sa nakita ko. Wala na siya doon.

Nakita ko lang ang isang kumpol ng pulang rosas sa puno at isang teddy bear. Nanlumo ako dahil hindi ko na siya naabutan. Nagsi-sisi ako dahil hindi ko naagapan ang pagpunta ko doon.

Umupo na lang ako sa may lilim ng puno at kinuha ang teddy bear. May press button doon na nakalagay, pinindot ko iyon.

"I love you Rei! So much!" paulit-ulit na boses na naririnig ko mula sa teddy bear. Habang naririnig ko ang mga katagang iyon ay paulit-ulit rin naman na parang sinasaksak ang puso ko.

Hindi ko na nakayanan pa na humagulhol. Hindi ko akalain na mahal rin niya pala ako. Napakatanga mo Rei! Sobrang tanga mo!

Nasa ganoon akong sitwasyon ng may narinig na naman ako:

"I love you Rei! Mahal kita."

Sandali, hindi ako nag press ng button ah!

Inangat ko iyong ulo ko at bumungad sa akin ang hindi ko inaasahang pangyayari.

Si Renz!

"Renz!? Akala ko . . ."

"Akala mo lang iyon. Pero hindi ko talaga kayang iwanan ka eh. Hindi ko kayang iwanan ang nag-iisang Rei ng buhay ko kung hindi ko pa nasasabi sa kaniya ang lahat-lahat."

"Rei, mahal kita. Patawarin mo ako kung hindi ko nasabi sa iyo ng mas maagap. Natatakot kasi ako. Baka hindi mo ako gusto."

Hindi ako sumagot sa kaniya. Tumayo lang ako at niyakap ko siya. Habang nakayakap ako sa kaniya ay umiiyak naman ako. Sinusuntok ko iyong chest niya dahil sa natakot ako. Natakot akong iwan niya ako ng tuluyan.

Hinahaplos-haplos niya ang buhok ko at alam kong umiiyak rin siya. Pero hindi niy pinapahalata.

"Rei, mahal kita. Mahal mo din ba ako?!"

"Renz, mahal kita. Pupunta pa ba ako dito kung hindi kita mahal?!"

Sabay tawanan.

Hindi ko akalain na may mga kaklasi pala kami na nakatingin sa amin. May mga tao din na nakikichismis, pero wala akong pakialam. Basta ang sa akin lang,

"Kami Na Ng Crush Ko"

-The End-